

europæiske Lande omsluttende Bernerkonvention, som, naar de ere afsluttede, ville medføre en Beskyttelse i langt videre Retning, nemlig udad til, mod at man samtidig giver de fremmede Forfattere en tilsvarende Beskyttelse herhjemme. Disse to Ting har jo Norge bestemt stilt ad. Det har straks og ubetinget vedtaget et Lovforslag af et Indhold i alt væsentligt eller næsten enslydende det samme som det, der nu her foreligger. Det har derimod med Hensyn til Udvidelsen af Lovforslagets Indhold til at afslutte i alt Fald den almindelige Konvention indtil videre — thi det beror jo ganske paa Norges Forgodtbefindende, hvor længe det vil stille sig saaledes — gjort Sagen afhængig af Danmarks Medfølge. — Jeg vilde nu kunne forstaa, om man fra deres Side, som i og for sig frygte for disse Konventioners Afslutning og de deraf følgende Konsekvenser, vilde sige, at det vilde være tilraadeligt at følge Norges Eksempel paa den Maade, at Danmark altsaa ikke benyttede en saadan Lov til at gaa ind i den almindelige Bernerkonvention uden Norges Medfølge, ganske paa samme Maade, som Norge indtil videre ikke vil gaa ind i Bernerkonventionen uden Danmarks Medfølge. Jeg vilde altsaa kunne forstaa, om man vilde sige, at dette bør være afhængigt af denne Betingelse, men jeg vilde ikke ret kunne fatte, at selv de, der maatte staa paa dette Standpunkt at de mene, at Danmark ikke bør slutte sig til Bernerkonventionen uden Norges Medfølge — en Anskuelse, som jeg ikke deler — dog ikke vilde finde det rimeligt at følge Norge i den Retning, straks, ubetinget, uafhængigt og selvstændigt at vedtage en Lov som denne, der giver Ordningen indad til. Det vilde ganske vist ikke skaffe Forfatterne og Kunstnerne det større Gode, som Konventionens Afslutning vilde medføre, men det vilde dog straks give dem et større Gode, end den hidtil gældende Ret har ydet dem indad til, idet de vilde være beskyttede mod Oversættelser, som her i Riget foretoges af deres Værker. Og det kan jo have sin Betydning. Saaledes som det ved 2den Behandling blev omtalt, er det jo ikke saa ganske sjældent, at videnskabelige Værker her i Danmark udgives i et fremmed Sprog. Et saadant Værk vilde da være beskyttet mod Oversættelser her i Riget, medens det nu uden videre straks for hjem som helst er tilgængeligt for Oversættelse. — Men det er ikke alene paa denne Maade, at Lovforslaget vilde faa Betydning. Ogsaa et paa dansk Sprog udgivet Værk kan straks enhver her i Riget oversætte paa et fremmed Sprog.

Det er let at tænke sig, at man kunde være i Stand til eller have lyst til at foretage en saadan Oversættelse. Dette vilde da medvirkes ved, at en saadan Bestemmelse blev indsat. Ganske vist vilde en saadan Oversættelse kunne foregaa i Udlandet; men Forfatteren vilde have et betydeligt Forspring fremfor en saadan Oversættelse, som først skulde foretages i Udlandet, efter at Opmærksomheden derpaa var vakt, idet han sandsynligvis vilde have Anledning og Vejledning til at komme en saadan Oversættelse i Forløbet. — Jeg mener altsaa, at det allerede vilde være et Gode, som selv de, der mene, at man ikke uden Norges Medfølge skal gaa ind paa den almindelige Konvention, dog burde tage Hensyn til ved at vedtage denne Lov, som giver en Ordning indad til. — Men dertil kommer saa yderligere, at allerede den Tilstand, som nu er, at Norge har faaet en saadan Lov, der giver en Beskyttelse indad til for dem, der udgive Værker i Norge, medens Danmark ikke har en saadan Lov, nu, som det er, og uden Konvention, virker eller kan komme til at virke til Stade for Danmark, for dansk Forlagsvirksomhed, idet allerede nu den norske Forlagsvirksomhed kan byde Forfattere, der ville udgive deres Værker deroppe, en større Beskyttelse, end dansk Forlagsvirksomhed kan gøre. — Det forekommer mig derfor, at disse to Betragtninger, for hvilke man heller ikke fra Mindretallets Side har været utilgængelig, maatte føre til at bringe ogsaa dem til at ønske, at i alt Fald denne Lov udkom for Danmark, hvorledes det saa end senere maatte gaa med de Konventioner, der skulde føre Beskyttelsen ud over det større Omraade.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenheh):

Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg skal knytte til, hvad den ærede Ordfører udtalte, idet jeg ogsaa for mit Vedkommende kom til at berøre det Spørgsmaal, han har omtalt, ved 2den Behandling. Jeg ytrede den Gang, at jeg overhovedet ikke kunde sætte Pris paa at modtage Loven, hvis den Bestemmelse i § 4 om Beskyttelse for Oversættelser udgik, og det Standpunkt maa jeg fremdeles fastholde, men jeg kan ganske vist erkende, at hvis det skulde vise sig, at det kun vilde være muligt at gennemføre Loven med en Restriktion, der kom til at svare til, hvad man har gjort i Norge, vilde det ikke være udelukket, at Regeringen kunde yde sin Medvirning hertil. Det er det eneste, jeg skal bemærke til den ærede Ordførers Udtalelser.